

Йоло Кръстев

Роден край

Слепец ли, боже, толкова години бях?
Орисан ли – да се намеря чак сега?
В безброй посоки залудо се разпилях
и само за завръщане спестих една.
Баирът тук не вдига чело навъзбог,
но моето небе на рамо е подпрял.
До колене е Скът и разкрач е широк,
а бързеи за два живота ми е дал.
Просвиря ли отново с крушово листо –
от „Дайчово хоро“ попукали пети,
браздите ще прегърнат слънцето добро
и пролетното тайнство пак ще ме роди.
В една ластунка черноземът наплоден
тревясалите ми пътеки е събрал –
в галоп да срещам изгрева на своя ден,
за ниви и за хлопатари полудял.
Да гоня облаци, вихрушки и ята,
на хоризонта да пресрещам суховой.
И дирята си да заплитам в мъдростта
на стародавната легенда за Антей.
Слепец ли бях – да се прескитвам до сега,
от колебание завоите да кървят?
Човек засял ли е поне една бразда,
за жътва се завръща и от оня свят!

КРАЙ

© Йоло Кръстев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9287>]